

Опис герба Миколаївської області

Проект герба Миколаївської області являє собою прямокутний щит, закруглений знизу, хвилеподібно розподілений на синє та срібне поля.

На верхньому синьому полі по центру – поясне зображення святого Миколая з німбом золотистого кольору над непокритою головою.

Святий Миколай своєю десницею благословляє жителів області та гостей, а лівою рукою притискає до себе Євангеліє золотистого кольору. Святий одягнений у золотисту ризу та омофор у вигляді букви У, що є характерним для його зображення. Обличчя має чіткі риси: високий лоб, турботливий погляд пастиря, в якому приваблює і легкість, і принциповість.

Ліворуч від фігури святого – козацький хрест, який нагадує, що миколаївська земля пов'язана з історією Запорізького козацтва. Такі хрести залишилися на могилах козаків на Миколаївщині. Сьогодні цей символ використовується на емблемах, відзнаках Збройних Сил України.

Праворуч від фігури святого Миколая – восьмикутна зірка, старовинний символ вічності, космосу, вірності вибраному шляху, вдачі та щастя.

За основу зображення взято лик з пам'ятника, встановленого святому в Каштановому сквері на Соборній вулиці міста Миколаєва (скульптор І. Булавицький, який є автором першого в незалежній Україні герба Миколаївської області).

Культ Миколая або Ніколи, як його називали в народі, дуже рано став популярним у Київській Русі, а потім в Україні.

Як пишеться в «Житії» святого він багато великих чудес створив на землі і на морі, допомагав тим, хто був у біді, рятував із глибин морських, від кайданів і в'язниць, позбавляючи від смерті, зцілював сліпих, кульгавих, німих. Він є захисником всіх нужденних. Скрізь знають великого чудотворця цього, і в усіх кінцях земних бачили та відчують дивотворення його. Святий Миколай є прообразом Санта-Клауса.

В українській традиції Святий Миколай сприймається як максимально наближений до людей. Це не просто релігійна постать, а справжній

культурний феномен, що символізує безкорисливу доброту та зв'язок поколінь. Вважається, що він допомагає мандрівникам у дорозі, морякам та всім, хто опинився у скруті. Це єдиний святий, зображення якого може бути з усмішкою.

Сьогодні образ святого трансформувався: він став покровителем українських воїнів, волонтерів та символом надії на те, що світло завжди перемагає темряву.

На нижньому срібному полі герба зображені дві хвилі синього кольору. Хвилі є символом головних річок області – Південного Бугу та Інгулу, які охоплюють собою та своїми притоками усі райони Миколаївщини, і знак того, що область має вихід до Чорного моря.

Щит вписується в еkleктичний картуш золотистого кольору, увінчаний золотим вінцем, сплетеним із колосків пшениці, квітів соняшника і дубового листя. Це символізує нашу область як край, що славиться землеробством, хліборобством і лісівництвом.

На картуші розташований якір – свідчення того, що регіон є центром суднобудування держави, колискою багатьох поколінь судноплавців, має річкові та морські порти.

Ліворуч і праворуч по центру картуша розміщені елементи таврійського розпису: виноградні грона та морські маяки.

Зображення винограду є свідченням того, що на миколаївській землі з давніх-давен і донині вирощують виноград та займаються виноробством. Маяки є сим волем того, що в регіоні знаходиться найбільша кількість цих морських споруд.

Таврійський розпис у 2025 році отримав від Міністерства культури України унікальний охоронний номер – «№ 116 н. к. с.» в Національному переліку елементів Національної культурної спадщини України.